

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

A1. Όταν ήταν ύπατοι ο Μάρκος Τύλλιος Κικέρωνας και ο Γάιος Αντώνιος, ο Λεύκιος Σέργιος Κατιλίνας, άνδρας από πολύ αριστοκρατική γενιά αλλά με πολύ διεστραμμένο χαρακτήρα, συνωμότησε ενάντια στην πολιτεία. Τον είχαν ακολουθήσει μερικοί επιφανείς αλλά αχρείοι άντρες. Ο Κατιλίνας εκδιώχθηκε από την Ρώμη από τον Κικέρωνα. Οι σύντροφοί του συνελήφθησαν και στραγγαλίστηκαν στη φυλακή.

Υπό την επιρροή αυτών ενεργώντας πολλοί, όχι μόνο φαύλοι αλλά και άπειροι, αν τον είχα τιμωρήσει, θα έλεγαν ότι αυτό έγινε σκληρά και τυραννικά. Τώρα καταλαβαίνω ότι αν αυτός φθάσει στο στρατόπεδο του Μανλίου, όπου κατευθύνεται, κανείς δεν θα είναι τόσο ανόητος, που (ώστε) να μην βλέπει ότι έγινε η συνωμοσία, κανείς (δεν θα είναι) τόσο αχρείος, που (ώστε) να μην το ομολογήσει.

B1. 1β

2 α

3 β

4 γ

5 γ

B2. Ρεαλιστής: rem

Σοσιαλισμός: socii

Στραγγαλίζω: strangulati

Φίρμα: confirmaverunt

Ρήγας: regie

Γ1.

Nobilissima genera

Clariores, clarissimi

cuiusdam

Viros

Urbium

Carcer

Spe

Sententiam

multum/ multo, plus, plurimum

Earum

Coniuratio

Γ2α.

Pervenerit, pervenire

Videat, videre

Fateatur, fateri

Γ2β.

Coniurem

Consequuntur

Expellebas

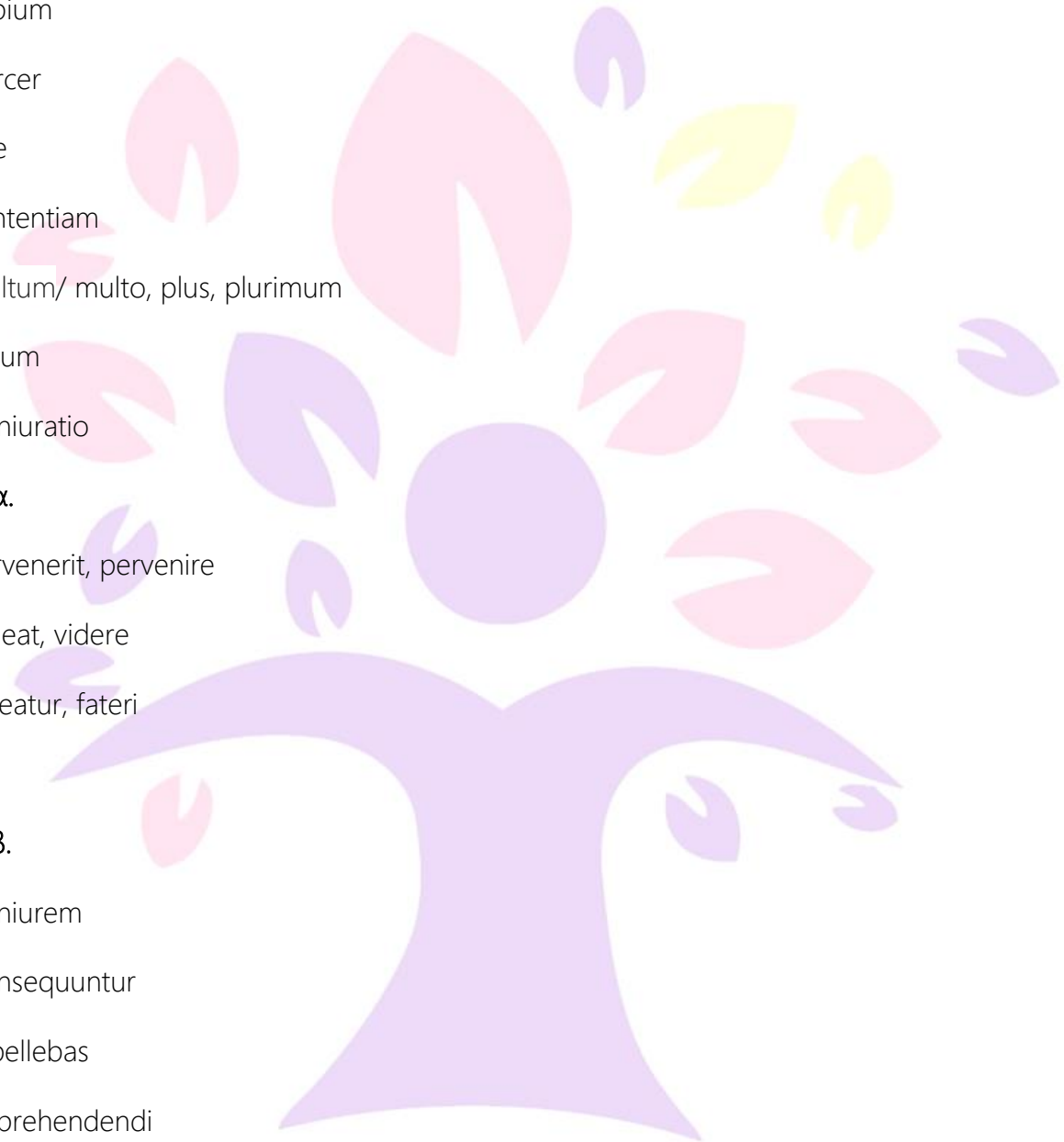
Deprehendendi

Aluissemus

Nascituram

Dic

Intellectu

esse

Δ1α.

ingenii:	Γενική της ιδιότητας στο "vir"
ex urbe:	εμπρόθετος επιρρηματικός προσδιορισμός της απομάκρυνσης στο "expulsus est"
eius:	Γενική κτητική στο "socii", ετερόπτωτος ονοματικός προσδιορισμός
non	Αφαιρετική γερουνδίου που δηλώνει τον τρόπο στο ρήμα
credendo:	"confirmaverunt"
factum esse:	Αντικείμενο στο ρήμα "dicerent", ειδικό απαρέμφατο Υποκείμενο απαρεμφότου: id (ετεροπροσωπία)

Δ1β.

"qui non fateatur"

Δευτερεύουσα αναφορική συμπερασματική πρόταση, η οποία λειτουργεί ως επιρρηματικός προσδιορισμός του αποτελέσματος στο ρήμα "intellego" (fore) και προισδιορίζει το neminen. Εκφέρεται με Υποτακτική, όπως όλες οι συμπερασματικές, γιατί το συμπέρασμα στα λατινικά θεωρείται υποκειμενική κατάσταση. Πιο συγκεκριμένα, εκφέρεται με Υποτακτική Ενεστώτα (fateatur), γιατί εξαρτάται από αρκτικό χρόνο (άμεσα από το απαρέμφατο fore και έμμεσα από το ρήμα intellego). Παρατηρείται ιδιόμορφη ακολουθία χρόνων, καθώς το αποτέλεσμα είναι ιδωμένο τη στιγμή που εμφανίζεται στο μυαλό του ομιλητή και όχι τη στιγμή της πιθανής πραγματοποίησής του. Υπάρχει συγχρονισμός της κύριας πρότασης με τη δευτερεύουσα. Η πρόταση αναφέρεται στο παρόν – μέλλον.

Δ2α.

Antonius, alter consul, Catilinam ipsum [...] proelio victum, interfecit.

Δ2β.

Marco Tullio Cicerone et Gaio Antonio consulibus: ιδιόμορφη Αφαιρετική απόλυτη που δηλώνει χρόνο

Marco Tullio Cicerone - Gaio Antonio consulibus: "Υποκείμενα"

consulibus: κατηγορηματικός προσδιορισμός

Cum Marcus Tullius Cicero et Gaius Antonius consules essent